

UZ PREDSTAVU »NE BOJ SE, I MENE JE STRAH« NEZAVISNE PRODUKCIJSKE KUĆE TALA, PREMIJERNO POSTAVLJENU U ZAGREBAČKOM KAZALIŠTU MLADIH

Ništa nas ne može zaštititi

Ekipa predstave »Ne boj se, i mene je strah« uspjela je sačuvati i komičnost i tragičnost nevjerovatne volje izvođača za razumijevanjem drugog čovjeka

Koreografkinja Ksenija Zec, plesačka umjetnica Larisa Lipovac i glumački umjetnik Dražen Šivak zajednički su osmislili predstavu zaokupljenu brojnim fenomenima privatnog i javnog straha od izlaganja tuđim pogledima, baš kao i o dubokoj potrebi otkrivanja svakoga od nas međuljudskoj interakciji. Nikako nije riječ o »terapiji«, još manje o ispovijedi, ali istovremeno se stječe dojam da predstava ne bi bila moguća bez povišene prijateljske intimnosti među njezinim autoricama i autorima. Utoliko nam je govoriti o najzahtjevnijoj umjetničkoj formi: drami iznošenja osobnih kreativnih dilema ili teatru koji uzima stvaralačko iskustvo kao najmjerodavniji scenski narativ. Za naše prilike, iznimno hrabra opcija.

Plesačko i glumačko tijelo

Naročitu iskustvenu napetost i recepcijsku razliku na pozornicu donosi već sama činjenica da je Larisa Lipovac vrhunska plesačica, s tijelom koje poznaje i komunicira dugogodišnji dril, baš kao i minucioznu artikuliranost, za razliku od dramaturgijski pojačano »nespretnog« tijela Dražena Šivaka, čiji se tonus, elastičnost ili repertoar pokreta ne mogu

natjecati s profesionalnim plesačima. Ipak, Šivakovo tijelo na pozornici nije samo »oslonac« Larise Lipovac, premda ga koreografkinja Ksenija Zec namjerice često rabi na taj način.

Naprotiv, ono je autonomna umjetnička energija, sposobna za ogromnu usredotočenost na najsitnije detalje pokreta. Šivakova je uloga žaliti se na »pretjerane sposobnosti« svoje scenske partnerice, na njezinu »besmisleno« ogromnu kondiciju i predanost plesanju, kao što je njezin tekst mala zbirka prigovora oko generalne neuradnosti, pasivnosti, nedruštenosti i intertnosti svog muškog partnera. Tu su i međusobna jadanja zbog »kvalitete« tijela koja posjeduju: Šivak protestira jer ga »nikada nitko nije pitao kakvo bi zapravo tijelo želio«, već se naprosto našao u tijelu čija ograničenja sada valja poštovati. Lipovčeva protestira jer ovisi o tijelu koje valja uvijek iznova depilirati, prihvaćati njegove ožiljke i izrasline, njegovu geometrijsku zadanost, kao i medicinsku izdržljivost.

Smještaj i namještaj

Mogli bismo reći da je na sceni sukob ekstrovertkinje i introverta koji se slažu oko jedne stvari: tijelo je stalna

Nepretenciozno i duhovito – Larisa Lipovac i Dražen Šivak u predstavi »Ne boj se, i mene je strah«

muka, ali i pozornica njihove stvaralačke posebnosti.

Osamdeset minuta predstave organizirano je i kao osobit prostor zvučnog opisivanja okoliša: karakteristični pokreti privlačenja ruku k sebi te nasnimljeni zvuk otvaranja ladicu iz offa pripovijedaju o »namještaju« koji čini i unutarnji i vanjski prostor izvođača: granice im je namjerno teško odrediti. I Šivak i Lipovčeva tragaju za prostorom u kojem bi se osjećali kao »superman« (sjajna je koreografija stripovskog citata u kojoj oboje izvođača »lete« polegnuti na pod, s uvis podignutom pesnicom), no stalno završavaju u međusobnom neskladu i/ili ranjivosti, posve

oprečnima mitu o neustrašivim herojima. Zbog toga je najdirljiviji moment izvedbe opetovani napor da se izvođači nakon svih svojih nesporazuma ipak nastave jedan drugome približavati, da se pogledaju u oči i oprezno pokušaju fizički dotaknuti – uza sav rizik promašenog kontakta. Ekipa predstave »Ne boj se, i mene je strah« uspjela je sačuvati i komičnost i tragičnost nevjerovatne volje izvođača za razumijevanjem drugog čovjeka, čak i onda kad se bezbroj puta sudarimo sa zidom koji slama ta naša dobrostiva socijalna »ticala«. Obavezno pogledajte ovu nepretencioznu, duhovitu i slojevituu strahologiju.

Nataša GOVEDIĆ